

ржцѣ. Налетѣ я облакъ прахъ, а съ него заедно и нашата книжка — удря право въ лицето. Тя изпусна таблата, разсипаха се сладкитѣ.

А парчето книга не ще и да знае. Хвърчи нататъкъ и весело си пѣе:

— Прѣди въ книжка златокора
На тавана дълго спяхъ,
Но сега катъ царъ въ простора
Нося се безъ страхъ!
Хей, хей!

Ето че се зададе автомобилъ.

Шофьорътъ едвамъ вижда отпрѣди си. Духна вѣтърътъ по-силно.

Облакъ прахъ налетѣ автомобиля — а съ него и нашето парче книга — цапъ, право въ очитѣ на шофьора. Замая се клетиятъ човѣкъ, изпусна кормилото и автомобилътъ полетѣ безъ посока изъ улицитѣ. Намалко щѣше да се сблъска съ друга кола.

Надвечеръ вѣтърътъ поутихна и докара късчето книга въ края на една улица, до едно мъничко жълто листо, капнало отъ дърветата. Заприказваха се съ листото, побратимиха се заедно да пжтуватъ по свѣта.

Но ето че се зададе старъ метачъ. Върви прѣгърбенъ той, пѣшка и носи голѣма метла.

Зърна го парчето книга и запѣ:

— Бѣгай, жълтичко братле,
Дѣдо старъ ще ни смете.
Ей го, кротко въ късенъ часъ
Право иде къмто насъ!...

Духна вѣтърътъ, дигна се облакъ прахъ и отнесе двамата приятели далеко по улицитѣ. А дѣдото остана да се сърди. Кой знае, дали и до сега е могълъ нѣкой да ги прибере.

Н. Дѣлева